

ЧРЕЗ
СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД
ДО
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА

по гр.д. **2080/2004 г.** по описа на
Софийски районен съд, 50 с-в

от
Ангел Методиев Асенов,
ЕГН 8105256544
чрез адв. Маргарита С. Илиева, съд.
адрес: ул. "Върбица" № 7, ет. 4, 1504
София, тел. 943 4876, 0887 416 523

против
Решение от 2.10.2004 г. на СРС, 50 с-в

Уважаеми дами и господа Въззивни съдии,

Не съм доволен от решението на Софийски районен съд от 2.10.2004 г. по гр. д. 2080/2004 г., поради което на основание чл. 196 и сл. ГПК го обжалвам в срок. С посоченото решение районният съд отхвърля исквете ми с основание чл. 71, ал. 1, т. 1 и чл. 71, ал. 1, т. 3 от Закона за защита срещу дискриминацията за установяване, че ответникът ме подложи на пряка дискриминация, като ми отказа достъп до наемане на работа. Решението е необосновано. Правните изводи на съда са неправилни.

Правните изводи на съда

За да отхвърли иска, районният съд приема, че не е налице валиден отказ от страна на ответника да ме наеме на работа. Съдът приема, че заявлението на служителката на ответника Даниела Владимирова Орашъкова, отправено до мен, че ответникът не наема "цигани," поради което аз няма смисъл да кандидатствам, не съставлявало отказ от страна на ответника да ме наеме. Това било така, тъй като служителката не била оторизиран представител на ответника. Тя не можела да ангажира с това си заявление отговорността на ответника, тъй като длъжността ѝ била "продавач-консултант." Надлежен представител на ответника бил само управителят, представляващ дружеството, а той не бил отказал да ме наеме, тъй като аз не съм се бил явил на интервю.

Тяхната неправилност

1. Относно извода за липса на отговорност на ответника за вредоносните действия на негова служителка

Дискриминацията като нарушение на Закона за защита срещу дискриминацията (ЗЗСД), в частност неговия чл. 4, потенциално съставлява непозволено увреждане. Специалният ЗЗСД не предвижда особени правила за отговорността на юридическите лица в такива случаи. Следователно, за отговорността на юридическите лица за вреди, произтекли от дискриминационни действия, е приложим субсидиарно общият Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), който установява правилото да не се вреди другиму. Така, ЗЗСД като специален закон е приложим за определяне на

деянието и неговата противоправност като два от елементите на деликта. Относно останалите елементи – вреда, причинна връзка между деянието и вредата, и вина – приложим е общият ЗЗД. Съгласно чл. 49 ЗЗД този, който е възложил другиму работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод извършването ѝ. Тази гаранционно-обезпечителна отговорност на възложителя е обективна, безвиновна. Тя е налице и тогава, когато причинителят на вредите не е спазил дадените му от възложителя на работата указания или надлежните правила за нейното извършване. Щом увреждането е осъществено при или по повод изпълнение на възложена работа, възложителят отговаря за него, в това число и тогава, когато натовареното лице е нарушило задълженията си по реда и начина за извършване на работата. Възложителят отговаря не само за заповядани от него на извършилото ги лице увреждания, а въобще за увреждания, които са извършени във връзка или по повод на възложената работа.

Служителката на ответника, заявила ми, че ответникът не наема роми, което обезсмисляло моето кандидатстване, е лице, на което ответникът е възложил работа. Именно при изпълнение на тази работа тя ми направи това изявление, с което прегради достъпа ми до кандидатстване. Като извърши това противоправно вредоносно деяние, служителката на ответника действаше на работното си място, от името и за сметка на своя работодател - ответника, а не в лично качество. За това нейно деяние и произтеклите от него за мен вреди отговорност носи ответникът като възложител на работа по смисъла на чл. 49 ЗЗД. За тази негова обективна отговорност не е от значение дали управителят му е оторизирал вредоносното действие на служителката, или дори дали е знаел за него.

Ефективната защита от дискриминация е необходима предпоставка за осигуряване на желаното от закона равенство на субектите във възможностите за упражняване на права. Ето защо, лицето, овластено да ръководи дейността на съответния правен субект, в случая ответното дружество, е длъжно да създаде такава вътрешна организация, която да изключи всяка дискриминация в сферата на дейността на съответния субект, най-вече от страна на неговите служители. Целта на закона, установена в чл. 2 ЗЗСД, може да се постигне само ако и доколкото такава организация е създадена. Фактическата връзка между физическото лице - извършител на акта на дискриминация и правния субект, от чието име това лице е действало, е необходимо и достатъчно условие, за да обоснове отговорността на субекта, от чието име е действал извършителят на дискриминационното действие.

Без значение е обстоятелството кое именно лице от организационната структура на ответника, респективно при какви правомощия е извършило това действие. Без значение е формалната длъжностна характеристика на служителката на ответника, извършила дискриминационното деяние. Още повече това е така, когато, както по настоящето дело, съдът в обжалваното решение приема за установен фактът, че, каквато и да е формалната ѝ длъжностна характеристика, въпросната служителка е била фактически натоварена от ответника със задължението да вдига телефона в неговата канцелария и да отговаря от негово име на обаждания, свързани с обявата му за наемане на работници, като дава на кандидатите необходимата за кандидатстване информация, в това число изискванията към кандидатите и условията, и реда за кандидатстване. Така, въпреки формалната си длъжност "продавач-консултант," процесната служителка е била фактически натоварена от ответника с функции именно по набирането на персонал за него. За вредите,

извършени от нея при или по повод изпълнението на тези функции, ответникът отговаря съобразно общото правило на чл. 49 ЗЗД.

2. Относно извода за липсата на валиден отказ от страна на ответника да ме наеме

Съдът основава този си извод на факта, че не ми е било отказано наемане от управителя на ответника, тъй като не съм се явил на интервю за работа. Както съдът приема за установено, аз съм направил необходимата първа стъпка за кандидатстване при ответника, като съм се обадил на посочения в обявата телефон, за да получи необходимата ми за да кандидатствам информация, в това число изискванията към кандидатите и реда за кандидатстване. Без тази първоначална стъпка - без да се уведомя за условията и реда за кандидатстване - не бих могъл да пристъпя към кандидатстване. Първоначалното телефонно уведомяване е, което определя по-нататъшното кандидатстване на всеки потенциален кандидат, в това число и моето. Всяко по-нататъшно кандидатстване по необходимост би било съобразено с получената при първоначалния разговор информация. Че именно телефонно обаждане поставя началото на процедурата на кандидатстване за работа при ответника е определено от самия ответник – в обявата си той е посочил за връзка с потенциални кандидати именно телефон, а не адрес.

Както съдът приема за установено, аз съм иницирал кандидатстване, като 1) съм се обадил на телефон, посочен от самия ответник в обявата му, и свързан с телефонен пост, находящ се в магазина на ответника; 2) съм поискал и получил потвърждение от служителката, която отговори на телефона, че тя отговаря от името на ответника относно обявата за работа. За мен като трето добросъвестно лице-потенциален кандидат за работа тези два факта конституират служителката, която отговори на обаждането, като лице, оправомощено да разговаря с потенциални кандидати от името на ответника, и да ангажира последния спрямо тях с изявленията, които прави относно обявата за работа. При тези обстоятелства не е в моя тежест като трето добросъвестно лице, което предприема кандидатстване по посочения от ответника начин – чрез обаждане на посочен от него телефон - да изследвам и си доказвам естеството на вътрешните отношения между ответника и служителката, отговаряща на телефона му, нито нейната длъжностна характеристика. В тежест на ответника е така да уреди вътрешните си отношения и организация, та служителите, които отговарят на телефона му на обаждания от трети добросъвестни лица, да са оправомощени да разговарят и да правят изявления от негово име спрямо тези лица.

Изявленията на ответниковата служителка, която отговаря на посочения от него телефон за връзка, относно условията за кандидатстване за работа при него, обективно определят кръга лица, които ще кандидатстват по-нататък по съответния ред, като се явят на интервю. Тези, които не отговарят на заявените изисквания, не биха кандидатствали. Още на този първоначален етап те биха били възпрени да кандидатстват по-нататък, тъй като такава кандидатстване би било лишено от смисъл, изходът от него би бил предварително ясен - щом не отговарят на изискванията, те не биха били наети. Така, от първоначално заявените условия, когато са заявени от лице, което потенциалният кандидат има обективни основания да счита за лице, оправомощено от работодателя да ги заяви, зависи реалният достъп до кандидатстване. Ако им бъде направено изрично изявление от името на работодателя, че за работата се изисква висше образование, потенциалните кандидати без такова образование не биха кандидатствали по-нататък, знаейки, че няма да бъдат наети. Следователно, изричният отказ “на входа” на процедурата по кандидатстване има действието на отказ изобщо на достъп до кандидатстване и, следователно, в крайна

сметка, на отказ на достъп до наемане – който кандидатства със сигурност няма да бъде нает.

Като ми заяви, че, бидейки ром, няма да бъде нает, което обезсмисля кандидатстването ми, тъй като изходът от него е предрешен, служителката на ответника ми отказа достъп до кандидатстване и, така, до наемане. Фактът, че не съм пристъпил по-нататък да кандидатствам по съответната процедура, се дължи на този изричен и недвусмислен отказ в началото на процедурата. Бях възпрян да кандидатствам по надлежния ред от изричния отказ, който получих “на входа” на процедурата за кандидатстване, когато бях уведомен, че етническата ми принадлежност съставлява абсолютна пречка да бъде нает и гарантира, че няма да бъде нает. Не съм кандидатствал, тъй като ми беше заявено, че поради етническата ми принадлежност това е безпредметно. Без правно значение е обстоятелството, че не съм отишъл на място и не съм заявил писмено желанието си да постъпя на работа. След като ми беше съобщено, че кандидатстването ми е безсмислено, тъй като ще бъде неуспешно поради етноса ми, лишени от смисъл са всякакви последващи действия по кандидатстване. Не е в моя тежест да кандидатствам въпреки такова възспиращо изявление, като се подлагам самоцелно на неблагоприятното въздействие на един консумиран отказ, придружено със загуба на време и енергия. Първоначалният предрешаващ категоричен отказ неизбежно прегради достъпа ми до по-нататъшно кандидатстване с действието на окончателен отказ на достъп до наемане. Следователно, налице е отказ на наемане и то, изрично мотивиран с етническата ми принадлежност – ще рече, дискриминационен.

Искане:

Моля на основание посочените по-горе основания да отмените решението на СРС, 50 с-в₁ от 2.10.2004 г. и да постановите решение, с което да уважите предявените искове.

Прилагам препис от жалбата за ответника.

25.10.2003 г.

С уважение,

адв. Маргарита Илиева